



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 93/2026
04.02.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела полно узнемиравање из члана 182а став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Жељка Томљеновића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К-596/24 од 21.05.2025. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1-173/25 од 16.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 04.02.2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Жељка Томљеновића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К-596/24 од 21.05.2025. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1-173/25 од 16.10.2025. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) и 8) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови К-596/24 од 21.05.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела полно узнемиравање из члана 182а став 1. КЗ и изречена му је условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Према окривљеном изречена је мера безбедности забрана приближавања и комуникације са оштећеном. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка а оштећена је упућена на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Кж1-173/25 од 16.10.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а пресуда Основног суда у Старој Пазови К-596/24 од 21.05.2025. године потврђена.

Бранилац окривљеног АА - адвокат Жељко Томљеновић поднео је захтев за заштиту законитости против правноснажних пресуда, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) и 8) ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП и повреде одредбе члана 33. Устава Републике Србије, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење пред потпуно измењеним већем.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) и 8) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП наводећи да је суд повредио одредбе закона у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца јер је водио кривични поступак за кривично дело које се гони по службеној дужности, по приватној тужби у поступку у коме оштећену заступа њен адвокат и без присуства овлашћеног јавног тужиоца. Наиме, кривично дело полно узнемиравање из члана 182а став 1. КЗ је кривично дело које се може водити само по предлогу оштећеног, а суд је по пријему приватне тужбе (за кривично дело увреда) из чијег описа произилази да се односи на кривично дело полно узнемиравање из члана 182а став 1. КЗ био у обавези да приватну тужбу одбаци и достави је ОЈТ у Старој Пазови које би приватну тужбу, уколико је благовремено поднета могло третирати као предлог за кривично гоњење, а не да води два кривична поступка.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Из списка предмета произилази да је дана 28.12.2022. године у просторије ПИ Стара Пазова, самостално без позивања, приступила оштећена и пријавила критични догађај, да би дана 09.01.2023. године, преко пуномоћника поднела приватну кривичну тужбу против окривљеног због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ. Јавни тужилац Основног јавног тужилаштва у Старој Пазови поднео је оптужни предлог КТО 257/24 од 14.08.2024. године против окривљеног АА због постојања основане сумње да је извршио кривично дело полно узнемиравање из члана 182а став 1. КЗ. На главном претресу одржаном дана 18.10.2024. године, суд је донео решење којим је спојио кривичне поступке по оптужном предлогу и приватној тужби оштећене у јединствени поступак К 569/24. На истом главном претресу поступајући ОЈТ је изјавио да у свему остаје код поднетог оптужног предлога, а пуномоћник приватне тужиле је изјавио да у свему остаје код поднете приватне кривичне тужбе чему се придружила и приватна тужилца.

Како је кривични поступак против окривљеног вођен због кривичног дела полно узнемиравање из члана 182а став 1. КЗ, које се гони по службеној дужности по оптужном предлогу овлашћеног тужиоца КТО 257/24 од 14.08.2024. године, а за које је постојао предлог за кривично гоњење оштећене сагласно члану 53. став 3. ЗКП и за кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ, које се гони по приватној тужби, а која је благовремено поднета од стране пуномоћника оштећене дана 09.01.2023. године, то је очигледно да је у конкретном случају постојала оптужба овлашћеног тужиоца, па су супротни наводи браниоца окривљеног којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, од стране овога суда оцењени као неосновани.

Захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног истиче се и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП из разлога што пресудом није потпуно решен предмет оптужбе, јер је до краја главног претреса суд водио кривични поступак због два кривична дела односно због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и кривичног дела полно узнемиравање из члана 182а став 1. КЗ, а није оба предмета оптужбе решио пресудом обзиром да је окривљени оглашен кривим само за кривично дело полно узнемиравање из члана 182а став 1. КЗ

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП постоји уколико пресудом није потпуно решен предмет оптужбе, при чему се о непотпуно решеном предмету оптужбе може говорити само у ситуацији када суд уопште није донео одлуку о некој тачки оптужбе.

Одредбом члана 170. став 1. Кривичног законика је прописано да кривично дело увреда чини онај ко увреди другог.

Одредбом члана 182а став 1. Кривичног законика је прописано да кривично дело полно узнемиравање чини онај ко полно узнемирава друго лице, док је ставом три истог члана прописано да је полно узнемиравање свако вербално, невербално или физичко понашање које има за циљ или представља повреду достојанства лица у сфери полног живота, а које изазива страх или ствара непријатељско, понижавајуће или увредљиво окружење.

Према налажењу Врховног суда, побијаном пресудом у потпуности је решен предмет оптужбе. Ово са разлога што суд није везан правном квалификацијом тужиоца, већ је у конкретном случају нашао да се, према чињеничном опису радњи за које се окривљени терети оптужним предлогом и приватном кривичном тужбом ради о истом догађају и истом кривичном делу и то кривичном делу полно узнемиравање из члана 182а став 1. КЗ, а не о два различита кривична дела односно о кривичном делу полно узнемиравање из члана 182а став 1. КЗ, по оптужном предлогу и кривичном делу увреда из члана 170. став 1. КЗ, по приватној тужби, јер је кривично дело увреда, у конкретном случају, конзумирано кривичним делом полно узнемиравање.

Стога су супротни наводи браниоца окривљеног којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, од стране овога суда оцењени као неосновани.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је недозвољен и нема прописан садржај.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, у образложењу наведене повреде не указује на који начин је кривични закон повређен, већ наводи да је повређен члан 339. у вези члана 5. ЗКП јер ако је поднета приватна кривична тужба која чињенично указује на кривично дело које се гони по службеној дужности па је суд требао приватну тужбу решењем одбацити а не спајати кривичне поступке.

Како, дакле, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, док суштински указује на повреду одредбе члана 339. у вези члана 5. ЗКП, а што не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног, у овом делу, оценио недозвољеним.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче и да суд није образложио наводе жалбе на првостепену пресуду, на који начин се указује и на повреду одредбе члана 460. ЗКП, као што наводи да је суд одбио доказне предлоге одбране за саслушањем додатних сведока, на који начин се истиче и повреда одредбе члана 395. ЗКП.

Поред наведеног, захтевом се указује и да суд није образложио ни објаснио наглу и необјашњиву промену понашања окривљеног, као и да пресуда не садржи објашњење о примени права прописаних Законом о раду и Законом о спречавању злостављања на раду. Оваквим наводима браниоца окривљеног се суштински истиче и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

У преосталом делу захтева бранилац окривљеног оспорава утврђено чињенично стање у правноснажним пресудама и оцену доказа дату од стране суда наводима да је суд селективно оценио доказе, да ни један од саслушаних сведока, па ни сама оштећена, нису описале окривљеног као особу која се понаша непристојно или на било који начин непримерно, те да налаз и мишљење вештака, који је суд прихватио, искључује присуство психолошких поремећаја који би могли објаснити тако наглу промену понашања – где окривљени у року од неколико секунди од личности која се колегиницама обраћа са „Ви“ и „госпођо“ преображава себе у особу која испољава социопатске тенденције. Бранилац закључује да је окривљени угледан човек, породичан, без претходних инцидената, чији психолошки профил не указује на склоност ка непримерном понашању, а отпужба се ослоња искључиво на исказ оштећене који није поткрепљен директним доказима, садржи несагласности са сведочењима колегиница и праћен је психолошким вештачењем које не пружа потпуни увид у личност оштећене.

Наведене повреде не представљају законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је Врховни суд захтев браниоца окривљеног, и у овом делу, оценио недозвољеним.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног истиче повреду члана 33. Устава Републике Србије, а чиме се у суштини указује на повреду закона из члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слободе окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни суд нашао да у погледу ове повреде захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА нема прописан садржај.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) и 8) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Жељка Томљеновића, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев браниоца окривљеног у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио, на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези члана 485. став 4. и 484. ЗКП.

Записничар-саветник
Весна Зарић, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић